

Истинната критика трѣба да е прогресивна, т. е. да върви и тя напредъ по своя пѣтъ, както върви и самото челоуѣчество... Да има тя едно най-голѣмо безпристрастие“. (кн. II. г. I, 1870 „За критиката“). И наистина, тѣзи мисли сѣ легнали въ основата на многобройнитѣ рецензии, които сѣ характерни по основното и обективно третиране и подчертаване на хубавото и полезното. За издигането на критиката на една завидна висота голѣмъ дѣлъ има Н. Бончевъ, който е единъ отъ първитѣ български даровити критици. Преди Бончевъ е имало и други критици, нѣкои отъ които сѣ голѣмъ критиченъ усѣтъ, но тѣхнитѣ критици все пакъ не сѣ били така изчерпателни, аргументирани, безпристрастни, като тия на Бончевъ.

Въ „Периодическо списание“ е отразено развитието и напредѣкътъ на българската книжнина, както и стремежа за насърдаване на науката и образованието. То сѣ право може да се смѣта за първото научно списание, въ което статиитѣ не се съставятъ отъ случайни, посрѣдствени хора, а отъ специалисти; то може да се смѣта и като първо българско списание, надскачило ръста, ролята и задачитѣ на останалитѣ списания отъ тази епоха, които имаха повече поучителенъ, популяренъ характеръ. Наистина и „Български книжици“ има до голѣма степенъ академиченъ характеръ, но при все това нѣма онзи широкъ размахъ и свѣтогледъ на „Периодическо списание“. Списанието, разбира се, поради своя строго наученъ обликъ, не можело да очаква широко разпространение и Книжовното дружество сѣ голѣми жертви трѣбвало да поддържа изданието му до 1876 година.

Къмъ 70-тѣ години се явили и нѣкои вестници и списания сѣ забавно или хумористично съдържание. Нѣкои отъ тѣхъ сѣ излизали по-продължително време, но мнозинството отъ тѣхъ не сѣ отбелязали повече отъ нѣколко номера. Въ 1870 година стариятъ браилски печатаръ Д. Паничковъ издалъ „Хитѣръ Петѣръ“ — „малѣкъ листъ за много работи“. „Хитѣръ Петѣръ“ е излизалъ въ Браила до 1874 година, седмично, обаче нередовно, въ форматъ 8^о, стр. 4. Въ 1873 година станалъ „Хитѣръ Петѣръ — малѣкъ листъ за люде безработни“, а въ 1874 година — „листъ за народностъ и гражданство“. „Хитѣръ Петѣръ“ отначало има предимно забавно-хумористично съдържание, обаче, постепенно измѣня характера си и добива все повече политическа отсѣнка. Той е горещъ проповѣдникъ на борбата за църковна независимостъ, чието извеждане на добѣръ край щѣло да донесе обединението на българския народъ. Въпрѣки обещанието, дадено въ програмата, за избѣгване лични нападки, понѣкога показва голѣма несдържаностъ къмъ известни личности отъ емиграцията. Особно е жестокъ и злѣченъ въ полемиката си сѣ „Свобода“ и „Независимостъ“. „Хи-